

TIM WEAVER

NOOIT MEER TERUG

ISBN 978-90-225-7120-0

ISBN 978-90-023-0353-7 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Never Coming Back*

Vertaling: Marjolein van Velzen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: steiger © Paulo Dias/Getty Images; boot © Valmir

Singh/Getty Images; lucht © Hayden Verry/Arcangel Images

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2013 Tim Weaver

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het werd donker; met verbluffende snelheid stroomde het licht weg uit de hemel. De lucht kleurde vaal geel, als een blauwe plek van een week oud, en de zon zakte naar het woestijnoppervlak. Alsof hij uit het wolkendek omlaag viel. En hoe dieper hij viel, des te sneller veranderden de kleuren aan de hemel, tot de zon uit het zicht verdwenen was en er alleen nog een veeg rode wolken resteerde, een bloedvlek boven de Mojave.

Een minuut of twintig later doemden vanuit het duister de stadsgrenzen op: eerst alleen de kleine satellietsteden met hun lage gebouwen en hun straatverlichting die aan en uit knipperde in de schaduwen aan weerszijden van de snelweg. Even later, waar de 15-15 zich door de Southern Highlands slingerde, een helderder, regelmatigiger gloed. Woonwijken, winkelboulevards en enorme lappen braakliggend terrein, verlicht door reclameborden en het oranje schijnsel van natriumlampen; en daarna kwam het neon: casino's, motels en wegrestaurants die zich in de verte langs de snelweg in het landschap ontvouwden. En tot slot, toen ik bij afslag 36 de snelweg verliet, zag ik voor het eerst de Strip: een reeks oogverblindende monolieten die als een supernova vanuit de woestijnvlakte oprezen.

Al een halve kilometer voordat ik de parkeergarage van het

hotel bereikte, wist ik dat het Mandalay Bay een flinke verbetering was ten opzichte van de vorige keer dat ik in Las Vegas gelogeerd had. Bij mijn eerste bezoek aan die stad, vijf jaar daarvoor, had de krant een kamer voor me geboekt. Bij dat bezoek had ik zo'n beetje zitten creperen in een deprimerende tent een eind buiten het centrum, The George. Later kwam ik erachter dat 'George' in casinojargon de term was voor iemand die riante fooien gaf. Alleen waren de enige gokkers in The George een stel daklozen, die per keer vijfentwintig dollarcent inzetten aan de blackjacktafels in de gokhal. Zo spaarden ze voor een fles drank. Ditmaal manoeuvreerde ik mijn huurauto, een Dodge Stratus, naar een open plek op een enorm parkeerterrein op het dak, langs reclameborden van acht verdiepingen hoog met advertenties voor een boksmatch die in januari zou plaatsvinden in het hotel. Nu wist ik zeker dat ik gelijk had gehad toen ik zelf de reservering maakte: de enige vuistgevechten die ik in de wijde omtrek van The George had waargenomen, waren straalbezopen knokpartijen geweest.

Ik zette de motor uit. Toen de geluiden van de radio en van de auto zelf wegstierven, werd de Las Vegas Freeway hoorbaar: een zacht, ononderbroken gonzen als het gerommel van naderend onweer. Verder weg, onzichtbaar tegen de hemel afgezien van het metronomische knipperen van de staartverlichting, begon een vliegtuig aan de afdaling naar McCarran. Terwijl ik daar zat, werd ik overspoeld door een gevoel van herkenning: vijf jaar geleden was ik in deze zelfde stad geweest, had ik deze zelfde geluiden gehoord. Die hele trip stond me nog helder voor de geest, maar het helderst waren wel de herrie en de lichten.

Ik opende het portier van de Dodge en stapte uit.

Het was een koele, maar geen kille avond. Ik opende de kofferbak, pakte mijn weekendtas en liep het parkeerterrein over.

Binnen was het even lawaaiig als buiten, alleen klonk hier niet het dreunen van auto's en vliegtuigen en videoschermen, maar het onophoudelijke *ding-ding-ding* van de gokautomaten. Ik stond in de rij voor de balie, en zag een jong stel van in de twintig ruzie krijgen. Tegen de tijd dat ik het pasje voor mijn eigen kamer kreeg, had ik behoefte aan stilte – of wat daarvoor doorging.

Ik nam een douche, trok schone kleren aan, plunderde de minibar en belde Derryn om haar te laten weten dat ik goed was aangekomen. We praatten even. In eerste instantie had ze maar moeilijk kunnen wennen aan ons nieuwe leven aan de westkust: we hadden er geen vrienden, ze had geen baan, en in het flatgebouw waar we woonden, in Santa Monica, vormden de burens een hermetisch gesloten kliek. Thuis was ze twaalf jaar verpleegkundige op de spoedeisende hulp geweest voordat ze haar baan had opgezegd om samen met mij naar Amerika te komen. Dankzij haar werkervaring had ze meteen een kortlopend contract gekregen bij een artspraktijk bij ons om de hoek. Het werk beperkte zich tot bloed afnemen en de dokters helpen met verbanden aanleggen – veel minder hectisch dan haar baan in Londen was geweest – maar ze deed het met hart en ziel. Ze kwam het huis uit, ze sprak mensen, het bracht wat geld in het laatje en ze had weekenden vrij, wat betekende dat ze naar het strand kon.

‘Ga je al ons geld uitgeven, Raker?’ vroeg ze na een tijdje.

‘Vanavond niet. Misschien morgen.’

‘Ken jij überhaupt kaartspelletjes?’

‘Ik kan pesten.’

Ik hoorde aan haar stem dat ze glimlachte. ‘Wat zou ik graag zien hoe jij aan de blackjacktafel aanschuift, met een gezicht of je precies weet wat je doet.’

‘Ik wéét ook wat ik doe.’

‘Jij snapt niet eens hoe Monopoly gaat.’

‘De befaamde peptalk van mijn grootste fan.’

Ze lachte. ‘Volgende keer wil ik mee.’

‘Doen we.’

‘Ik wil dolgraag een keer naar Vegas.’

Ik draaide me op bed om en keek door het raam. Miljoenen lichtjes knipoogden naar me door het glas. ‘Weet ik. Ooit gaan we hier samen naartoe. Dat belooft ik.’

Om half twee was ik nog klaarwakker, al had ik geen idee waarom. De vorige nacht was ik pas om vier uur naar bed gegaan nadat ik een artikel had ingediend, en de rit vanuit Los Angeles had me vijf uur gekost. Toch kon ik de slaap niet vatten. Uiteindelijk gaf ik het op, kleedde me aan en ging naar beneden.

Toen de liftdeuren opengingen, leek het of de tijd had stilgestaan: de foyer, de geluiden van de gokautomaten, de muzak; alles was precies als toen ik incheckte. Het enige wat ontbrak was het luidkeels ruziënde stel. Daarom hingen er in casino’s geen klokken aan de muur: dag, nacht, het maakte geen enkel verschil, het was alsof tijd geen rol speelde. Je kwam er binnen en je dag-nachtritme werd uitgeschakeld. Ik keek nog eens op mijn horloge en zag dat het bijna twee uur was – maar het had evengoed halverwege de ochtend kunnen zijn. Mannen en vrouwen liepen rond in joggingpakken en shorts alsof ze net van de tennisbaan kwamen.

Ik liep een van de bars binnen die aan de hotelloobby grensden. Die zat behoorlijk vol, al was het tien voor twee in de ochtend: een stel zestigers, een vrouw die aan een tafeltje in haar eentje zat te telefoneren, een gast over een laptop gebogen, en een groepje van vijf mannen die bulderend lachten om iets wat een

van hen had gezegd. Ik hees me op een kruk, bestelde een biertje, griste een handvol nootjes uit een kom op de bar en bladerde door een *Las Vegas Sun* die iemand had laten liggen. Het artikel op de voorpagina beschreef vrijwel letterlijk het onderwerp waarvoor ik op pad was gestuurd: Las Vegas, de onneembare vesting. Terwijl analisten voor de komende twaalf maanden een recessie hadden voorspeld, zou de gokhoofdstad van Amerika een ongeëvenaarde winst van acht miljard dollar maken.

Een minuut of tien later, toen ik het sportkatern had bereikt, kwam er een onbekende vent naast me aan de bar zitten om nog een rondje te bestellen. Ik keek op, hij keek naar mij, en toen liep hij met een blad vol drank terug naar zijn tafeltje. Een paar seconden later kwam er een vage herinnering bij me boven, en terwijl ik in mijn geheugen groef, schoot het me te binnen: ik kende die gast. Ik draaide me op mijn kruk om en keek over mijn schouder. De man zette het blad op tafel en keek naar mij om. *Hij kent mij ook.* Een korte aarzeling aan weerszijden van de zaal, maar toen leek het kwartje bij hem te vallen: met een grijns op zijn gezicht liep hij terug naar de bar.

‘David?’

Zodra hij zijn mond opendeed, viel de rest van de herinnering op zijn plaats: Lee Wilkins. We waren samen opgegroeid, hadden in hetzelfde dorp gewoond, samen op school gezeten – en we waren allebei na de middelbare school vertrokken. Sindsdien hadden we elkaar niet meer gesproken. En nu was hij hier, bijna twintig jaar later, anders dan ik hem in herinnering had, maar nou ook weer niet zó anders. Iets voller in zijn gezicht en rond zijn middel, gemillimeterd haar, donkere stoppels op zijn kaken, maar verder onveranderd: een meter vijfenzeventig, solide, een litteken links naast zijn neus van een val uit een boom waar we samen in geklommen waren.

‘Lee?’

‘Ja.’ De grijns op zijn gezicht werd nog breder, en we schudden elkaar de hand. ‘Verdorie,’ zei hij. ‘Toen ik je zag, dacht ik meteen: die komt me bekend voor, maar ik had nooit gedacht...’

‘Ben je hier met vakantie?’

‘Nee,’ zei hij, terwijl hij zich op de kruk naast me hees. ‘Ik woon hier tegenwoordig. Ik zit al twee jaar in Vegas, en al weer zeven in Amerika.’

‘Wat doe je?’

‘Weet je nog dat ik acteur wilde worden?’

‘Ja, dat weet ik nog.’

Hij zweeg even, en glimlachte. ‘Nou, dat is anders uitgepakt.’

‘O.’

‘Nee, ik bedoel: het pakte anders uit dan ik verwacht had. Ik heb vijf jaar in Los Angeles zitten wachten op een doorbraak; en intussen werkte ik in de bediening en ging naar audities. Een paar kleine rolletjes hier en daar, maar niets waar iemand me ooit in gezien kan hebben. En toen begon ik bij een comedyclub in West Hollywood, en dat werd een gekkenhuis. Uiteindelijk ging het zo goed dat ik cabaretier werd. Dat duurde een jaar, en toen kreeg ik hier in Vegas een baan aangeboden als hoofdact bij een grote comedyclub niet ver van de Strip. Een paar maanden terug kreeg ik een nóg beter aanbod van de gast die het entertainment regelt voor de MGM-hotels, dus nu forens ik tussen hier, het Luxor, New York, het Mirage, het Grand, noem maar op. Ik kan het zelf nog amper geloven.’

‘Wauw. Niet te geloven, Lee. Gefeliciteerd.’

‘Kwestie van het juiste moment op de juiste plek, denk ik.’

‘Of misschien bèn je gewoon goed.’

Hij haalde even zijn schouders op. ‘Niet te geloven dat jij het bent. Híér.’

‘Zeg dat wel.’

‘En wat doe jij in Vegas?’

‘Weet je nog dat ik journalist wilde worden?’

‘Ja.’

‘Nou, dat is inderdaad zo uitgekapt.’

‘Fantastisch. En ben je hier voor een klus?’

‘Ja.’ Ik keek om me heen. ‘Althans, morgen werk ik.’

‘Woon je hier?’

‘Nee, ik ben voor één dag over uit LA.’

‘En wat is je klus?’

Ik tikte op de voorpagina van de *Sun*. ‘Schrijven over geld.’

‘Ben je correspondent of zo?’

‘Tot de verkiezingen volgend jaar voorbij zijn, en dan ga ik terug naar Londen. De krant heeft hooggespannen verwachtingen van Obama, en daarom ben ik hier al zo lang van tevoren.’

‘Alles beter dan Bush, nietwaar?’

‘Dat gaan we volgend jaar zien, neem ik aan.’

‘En waarom zit je aan de westkust?’

‘Bij mijn vorige detachering zat ik in Washington, maar nu ben ik hier veel langer. Dus zit ik zes maanden in LA om de ontwikkelingen vanuit Californië te verslaan, en daarna ga ik naar Washington voor het laatste half jaar vanuit Capitol Hill.’ Ik knikte weer naar de *Sun*. ‘Maar vooralsnog valt er niets te bespreken; daar is het nog te vroeg voor. En daarom zit ik hier; ik moet toch iets doen om mijn bestaan te rechtvaardigen.’

‘Niet gek voor één avond.’

‘Rumoerig.’

Hij lachte. ‘Ja, dat wel.’

We bestelden nog een biertje en bleven aan de bar zitten bij-

praten over de negentien jaar sinds we van huis waren gegaan. Ik was opgegroeid op een boerderij in de heuvels rond ons dorp, maar toen ik naar Londen was vertrokken en het mijn ouders duidelijk werd dat ik het bedrijf niet op korte termijn zou overnemen, waren ze langzaamaan begonnen de zaak op te doeken en over een cottage gaan denken.

‘En toen overleed mijn moeder.’

Lee knikte ernstig.

Ik haalde mijn schouders op. ‘En nadien ging het snel bergafwaarts: ik heb mijn vader geholpen de boerderij te verkopen en naar het dorp te verhuizen, maar hij redde het niet in zijn eentje.’

‘Leeft hij nog?’

‘Nee. Hij is bijna twee jaar geleden overleden.’

Sindsdien was ik niet meer thuis geweest.

Het gesprek ging verder en werd vrolijker toen Lee vertelde dat zijn moeder hertrouwd was en nu in Torquay woonde; zijn zus was het onderwijs in gegaan, hijzelf was nog ongehuwd en genoot van zijn vrijheid, hoewel zijn moeder vond dat het tijd werd voor huisje-boompje-beestje. ‘Ze zijn hier eerder dit jaar geweest, en mam heeft me drie weken lang bijna dagelijks gevraagd wanneer ik nu eens ging trouwen.’ Hij rolde met zijn ogen, en vroeg toen: ‘Hoe lang ben jij al met Diane getrouwd?’ Hij zat aan zijn vijfde bier, dus ik vergaf hem de verspreking. We waren geen van beiden helemaal helder meer: hij – twee flessjes voor op mij – door alcohol, ik door slaapgebrek.

‘Derryn.’

‘Shit.’ Hij lachte. ‘Sorry. Derryn.’

Het was nu rustiger in de bar; de mannen met wie hij eerder had zitten drinken, waren ergens in het casino verdwenen. ‘Binnenkort dertien jaar.’

‘Wauw.’

‘Ja, het gaat goed.’

Hij knikte. ‘Ik bewonder je. En ik benijd je.’ Hij knikte nogmaals en dronk de laatste slokken bier. ‘En nu moet ik naar de plee.’

Hij zwenkte even heen en weer toen hij zich omdraaide, en klopte me in het voorbijgaan vriendschappelijk op de schouder. Daarna liep hij naar de toiletten.

Ik zag hem niet meer terug.

Ik las verder in de *Las Vegas Sun*, en toen ik een paar minuten later opkeek in de richting waarin Lee was verdwenen, zag ik iemand naast me staan. Ik had hem niet zien aankomen. Hij stond naar de bar gekeerd, maar had zijn hoofd opzij gedraaid om iets op de voorpagina te lezen. Even later keek hij naar me en besepte dat ik hem betrappt had. ‘O,’ zei hij. ‘Sorry, dat was verschrikkelijk onbeleefd van me.’

Een Engelsman.

Ik keek over zijn schouder in de richting van de toiletten. Taal noch teken van Lee. Toen mijn blik weer op de man viel, stond hij met zijn hoofd schuin, als een vogel; alsof hij me stond op te nemen.

Ik schoof de krant naar hem toe. ‘Hier.’

‘Dat is aardig,’ zei hij. ‘Bedankt.’

‘Geen probleem.’

Hij glimlachte. ‘Aha, dus jij bent Engels.’

‘Ja, volgens mij zijn we landgenoten.’

Hij was eind veertig, mager en tanig, met een zongebruind, rimpelloos, gladgeschoren gezicht. Toen hij glimlachte, zag ik dat hij caps op zijn tanden had: ze hadden die onnatuurlijke fonkeling die je je alleen aan de westkust kon permitteren. Hij

hees zich op de rand van een barkruk, nog steeds glimlachend. 'Ben je hier voor je werk of zo?'

'Ja, een paar dagen maar.'

'Aha, ik vond je er al niet uitzien als een beroepsgokker.' Hij was duur gekleed: lichtblauw overhemd met open kraag, zwart jasje, spijkerbroek, blinkend gepoetste zwarte schoenen. Zijn donkere haar was naar achteren gekamd en glinsterde in het licht.

'Om te beginnen: dan zou je niet hier zitten,' merkte hij op.

'Als ik een beroepsgokker was?'

'Precies. Dan leefde je van je secundaire voorwaarden: gratis vlucht, gratis hotelsuite, gratis eten in het restaurant... dan zat je niet in je eentje te drinken aan de bar van de foyer.' Hij leek zich te realiseren wat hij had gezegd. 'Wacht even, zo was het niet bedoeld. Sorry.'

'Maak je niet druk.'

'Moet je horen wie het zegt, nietwaar? Ik zit hier per slot van rekening zelf ook.' Hij lachte even, en sloeg de krant dicht. 'Weet jij hoeveel een beroepsgokker van de casino's krijgt?'

Hij leunde naar me over.

'Enig idee?'

'Geen flauw idee,' antwoordde ik.

'Tussen de drie- en vijfduizend dollar. Maar weet je hoeveel diezelfde gokkers aan de tafels verliezen?' Hij dempte zijn stem alsof hij een eeuwenoud geheim ging onthullen. 'Het dubbele. Niemand wint van het huis. Die grote jongens komen hier bin-
nenzeilen met hun krediet, hun dure suites, hun vijfsterren-
diners van het huis, en ze denken dat ze de boel te slim af zijn,
dat het casino erop toelegt. Maar iedere gokpartij hier, iedere
gok in ieder casino in de hele stad, is zo ontwikkeld dat het huis
wiskundig gezien in het voordeel is.'

De man schoof even heen en weer en legde een hand op de kruk tussen ons in, de andere plat op de marmeren bar. Aan de eerste twee vingers van zijn ene hand zaten geen nagels, alsof die eraf gescheurd waren. ‘Weet je hoe ze dat noemen?’ vroeg hij bijna fluisterend.

‘Hoe ze wat noemen?’

‘Dat wiskundige voordeel?’

Ik keek over zijn schouder. Nog steeds geen Lee. Hij moest al een minuut of vijf, zes weg zijn. Toen hij geen antwoord kreeg, schoof de man nog dichterbij me toe, zijn vingers vlak bij de mijne. Ik keek van de ontbrekende nagels naar zijn gezicht.

‘Dat heet “de voorsprong”,’ zei hij.

Nu haalde hij eindelijk zijn hand van de kruk en legde hem op het marmer, alsof hij wachtte op bediening. Aan de andere kant van de bar begon de barkeeper onze kant uit te komen, maar de man keek hem even aan – een bijna onzichtbare hoofdbeweging – en meteen bleef de barkeeper staan, alsof hij tegen een muur was aan gelopen. Toen ik weer naar de onbekende keek, was er iets in hem veranderd, iets subtiels. Heel even ging er een alarmbel bij me af.

Zo zaten we een tijdje, met het *ding-ding-ding* van de gokautomaten om ons heen, en toen liet ik me van mijn kruk glijden, viste een tweetal tiendollarbiljetten uit mijn zak en legde die op de bar neer. Ik keek de man weer aan. Hij was ruim tien centimeter korter dan ik, maar toch voelde ik me niet senang in zijn bijzijn.

‘Ga je naar bed?’ vroeg hij.

‘Zoiets, ja.’

Ik wilde om hem heen lopen, maar plotseling greep hij me bij de arm en trok me naar zich toe. Zijn hand leek wel een

bankschroef. Ik struikelde, volledig uit mijn evenwicht. Maar vrijwel meteen nam mijn instinct het over: ik gaf hem een zet en rukte mijn arm los.

‘Wat moet dat, verdomme?’

Hij ging weer recht zitten, met beide handen plat op de bar. ‘Ik zal je een goede raad geven.’

‘Ik zal jóú er een geven: blijf voortaan met je poten van me af.’

Ik draaide me om.

‘Er heeft altijd iemand een voorsprong op jou, David.’

Ik bleef staan. Ik draaide me naar hem om. ‘Wat zei je daar?’

‘Jij bent ook maar vlees en bloed, net als iedereen.’

‘Hoe kom jij aan mijn naam?’

Er ging nu iets dreigends van hem uit, alsof hij volledig van uiterlijk was veranderd. Zijn ogen leken donkerder. Zijn gezicht was vertrokken, als een dier op het punt van aanvallen. ‘Ga terug naar huis, naar je vrouw,’ zei hij, terwijl hij me van top tot teen opnam. En toen leunde hij voorover en fluisterde: ‘En doe jullie allebei een plezier: bemoei je niet met onze zaken.’

‘Wat? Ik ken jou niet eens.’

‘Nee,’ zei hij. ‘Maar je kent Lee Wilkins.’

Hij knikte eenmaal, zonder zijn blik van me af te wenden, en schoof toen langs me heen naar het casino. Luttele seconden later verdween hij in de menigte.

Tien seconden later was hij weg.